

נזיר יט

במדבר פרק ו

(ט) וְכִי יָמוּת מִתְּעֹלָמוֹת עָלָיו בְּפִתְעָה פְתָאם וְטָמְא רֹאשׁ נְזִירָו וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְיוֹם טְהָרְתּוֹ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגִלְחָנוּ:
 (י) וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֵא שְׁתֵּי תְרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 (יא) וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחִטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֵּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְקָדַשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בְיוֹם
 הַהוּא:
 (יב) וְהִזִּיר לֹהֵ' אֶת יָמָיו נְזִירָו וְהִבִּיא כֶּבֶשׂ בֶּן שָׁנָתוֹ לְאֲשֶׁם וְהִזְמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְלוּ כִּי טָמְא נְזִירָו:

ר' אליעזר	חכמים	ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה
נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי - אינו מביא אלא קרבן אחד. נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני - מביא קרבן על כל אחד ואחד, מתחיל ומונה מיד	קרבן אחד על הכל, עד שיביא חטאתו. הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא - מביא קרבן על כל אחד ואחד. הביא חטאתו ולא הביא אשמו - מונה;	כשם שחטאתו עיכבתו, כן אשמו מעכבו

שאלה: מאן תנא להא דתי"ר: **אשה שנדרה בנזיר ונטמאה, ואח"כ הפר לה בעלה - מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף?**
תשובה: אמר רב חסדא: ר' ישמעאל היא.
קושי: מאי קסבר?

- אי קסבר בעל מיעקר עקר, חטאת העוף נמי לא לייתי!
- אי קסבר בעל מיגז גיז, עולת העוף נמי לייתי!

תירוץ: לעולם קסבר בעל מיעקר עקר, ור' ישמעאל סבר לה כר' אלעזר הקפר; דתניא: ר' אלעזר הקפר ברבי אומר, מה ת"ל: **וּכְפַר עֲלָיו חֵטְא כֹהֵן אֶחָד מִן הַכֹּהֲנִים? וְכִי בְאִיזוֹ נֶפֶשׁ חָטָא זֶה?** אלא שציער עצמו מן היין, וק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.

קושי על ר' אלעזר הקפר: והא בנזיר טמא כתיב, ואנן אפילו נזיר טהור קאמרין!
תירוץ: קסבר ר' אלעזר הקפר: נזיר טהור נמי חוטא הוא, והיינו טעמא דכתיב בנזיר טמא, הואיל ושנה בחטא.

יצא ונכנס - עולין לו מן המנין.

קושי: קתני **עולין לו מן המנין**, משום דיצא חל עליה נזירות: **תירוץ:** אמר שמואל: כגון שיצא והזה ושנה וטבל.

קושי: אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין, לא נכנס אין עולין לו מן המנין?

תירוץ: לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יצא, אלא אפילו נכנס - עולין לו מן המנין.

שאלה: אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב: מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי?

תשובה: אמר להון: אמינא דלמא לא צריכיתו.

ר"א אומר: לא בו ביום, שנאמר: והימים הראשונים יפלו, עד שיהיו ימים ראשונים.

צמצום דברי ר' אליעזר: אמר עולא: לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנזר, אבל בנזיר טהור שנטמא, אפילו יום אחד - סותר.

הסבר דברי עולא: אמר רבא: מ"ט דר"א? אמר קרא: **כִּי אֶנְכָּה נְזִירָו**, משום דבטומאה נזר.

קושי על עולא: איתיביה אביי:

הריני נזיר מאה יום ונטמא בתחלת מאה, יכול יהא סותר?	נטמא בסוף מאה, יכול יהא סותר?	נטמא ביום מאה חסר אחת, יכול לא יהא סותר?
ת"ל: והימים הראשונים יפלו, עד שיהיו לו ימים ראשונים, וזה אין לו ראשונים;	ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה אין לו אחרונים	ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה יש לו ראשונים ואחרונים;
והא בטמא שנזר לא מצית אמרת, מדקתני הריני נזיר מאה ונטמא בתחלת מאה, וקתני: עד שיהיו לו ימים ראשונים!		

שאלה על דברי ר' אליעזר במשנה: אי"ל רב פפא לאביי: הלין ימים דקאמרינן, דנפק חד ומתחילין תרין, או דלמא דנפקין תרין ומתחילין תלתא?
תשובה: לא הוה בידיה; אתא שייליה לרבא, אי"ל: **יפלו** כתיב. ו
איצטריך למיכתב **ימיס**,
ואיצטריך למיכתב **יפלו**;

- דאי כתב רחמנא **ימיס** ולא כתב **יפלו**, ה"א עד דנפקין תרין ועיילין תלתא, כתב רחמנא **יפלו**;
- ואי כתב **יפלו** ולא כתב **ימיס** הוה אמינא אפילו חד, כתב רחמנא ימים.

